

**MILIÓN
DROBNÝCH
ROZHODNUTÍ**

ROMÁN

**TAMERA
ALEXANDEROVÁ**

i527.net
vydavatelstvo

„V knihe *Milión drobných rozhodnutí* Tamera Alexanderová šikovne mieša príbeh moderného manželstva (ktoré otrášená dôvera priviedla na pokraj krachu) s napínavou historickou ságou odohrávajúcou sa v tom istom prostredí. S nadaním, ktorým sa kritikmi oceňovaná bestsellerová autorka románov USA *Today* preslávila, nás Tammy znova rozochvieva záhadnými paralelnými príbehmi dvoch hrdiniek, ktoré delia celé generácie.“

JERRY B. JENKINS, bestsellerový autor *New York Times*

„Túto knihu som nedokázala pustiť z ruky. Taká bola dobrá! Tamera Alexanderová majstrovsky vykresluje manželstvo na pokraji krachu a aj fakt, že to, čo robíme v myšlienkach a v srdciach (nielen to, čo robíme fyzicky), sa počíta. *Milión drobných rozhodnutí* je nádherný hlboký príbeh popretkávaný láskou, humorom a duchovnými vhladmi, ktorý vám jednoducho *nedovolí* prestať s čítaním!“

FRANCINE RIVERSOVÁ, bestsellerová autorka *New York Times*, ktorá napísala knihy *Vykúpená láska* a *Tá dáma je moja*.

„Tamera Alexanderová spísala nadčasový príbeh o manželstve a rodine, o bolesti a zrade, o viere a odpustení, a to s dojemnou úprimnosťou. Pripomína nám, že každé rozhodnutie, ktoré človek spraví, má dominový efekt, ktorý niekedy prechádza celými generáciami. V knihe *Milión drobných rozhodnutí* Alexanderová šikovne prepletá minulosť s prítomnosťou a prináša dávno pochované tajomstvá, ktoré ma uchvátili a nútili ma otáčať stránky aj dávno po tom, čo som mala byť v posteli. Tento nádejou naplnený príbeh bude nepochybne majákom pre úplne každého čitateľa.“

MICHELLE SHOCKLEE OVÁ, autorka knihy *Count the Night by Stars*, ktorá získala prvenstvo v *Christianity Today Book Award*

„*Milión drobných rozhodnutí* bol jedným z tých vzácných a podmanivých románov, ktoré som jednoducho nedokázala odložiť. Postavy Tamery Alexanderovej žili a dýchali, nadobro ma vtiahli do svojich životov a trápení. Pomedzi dve prepletajúce sa časové línie žiari sila Kristovho vykúpenia. Nenechajte si ujsť tento podmanivý román.“

LYNN AUSTINOVÁ, bestsellerová autorka knihy *Long Way Home*

„Tento strhujúci a spásny príbeh ma pri čítaní o fascinujúcich postavách na ich ceste za uzdravením a vierou držal v napätí a zároveň v nádeji. Tamera Alexanderová sa do hĺbky výtala v nespočetnom množstve drobných rozhodnutí, ktoré všetci denne robíme. Rozhodnutí, ktoré môžu viesť ku katastrofe i k víťazstvu a záleží na ceste, ktorú si vyberieme. Svieže a zároveň náladové prostredie a Alexanderovej perfektná schopnosť pracovať so slovami vás vtiahnu do príbehu a nedovolia vám z neho odísť.“

DEBORAH RANEYOVÁ, autorka kníh *Breath of Heaven* a *Bridges*

„V knihe *Milión drobných rozhodnutí* Tamera Alexanderová vyrozprávala príbeh, ktorý vám pozdvihne srdce až do nebies a zároveň vás zrazí na kolená. Smiala som sa i plakala som. Strácala som nádej i radovala som sa. Nenechajte si tento príbeh ujsť, je to majstrovské dielo.“

ROBIN LEE HATCHEROVÁ, bestsellerová autorka knihy *I'll Be Seeing You*

**MILIÓN
DROBNÝCH
ROZHODNUTÍ**

**MILIÓN
DROBNÝCH
ROZHODNUTÍ**

**TAMERA
ALEXANDEROVÁ**

Copyright © 2023 by Tamera Alexander

Originally published in English under the title *A Million Little Choices*
by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Všetky citáty z Biblie sú preložené podľa ekumenického prekladu
na www.mojabiblia.sk (pozn. prekl.).

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s. r. o., 2024
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-155-8

*Preto aj my,
obklopení takým veľkým zástupom svedkov,
odhodíme všetku príťaž a hriech, čo nás opantáva,
a vytrvajúme v behu, ktorý máme pred sebou.
Upierajúme zrak na Ježiša...*

LIST ŽIDOM – HEBREJOM,
kapitola 12, 1. verš a začiatok 2. verša

*Zasievame myšlienku a žneme čin.
Zasievame čin a žneme zvyk.
Zasievame zvyk a žneme spôsob života.
Zasievame spôsob života a žneme charakter.
Zasievame charakter a žneme osud.*

RALPH WALDO EMERSON

*Pre rabína Ježiša –
ktorý sa nikdy nemení,
no napriek tomu mení všetko*

1

PIATOK 24. MÁJ 2019
DENVER, COLORADO

URČITE SOM TO POCHOPILA ZLE. Stephen by mi to neurobil. Neurobil by to nám. Okamžite ma zaliala vlna otupujúceho úžasu. Po dvadsiatich dvoch rokoch manželstva, pričom posledných desať sme vraj žili *vykúpený* život, sme sa vari nikam neposunuli?

Prudko som so svojím SUV zastala – len pár centimetrov od malého červeného auta, ktoré sa krčilo pred mojím nárazníkom. Kývla som rukou na ospravedlnenie a tínedžerka s copom mi odpovedala až príliš známym gestom. Začala som strácať trpezlivosť.

„Claire. Si tam?“

Zhlboka dýchať, to hovoril poradca.

„Áno, ale... Tuším si na chvíľku vypadol.“ Pravda je taká, že som chcela, aby to zopakoval. Priznávam, je to neférová taktika a od toľkého používania už zhrdzavela. Ja som sa však rúcala.

Stephen si vzdychol. „Vieš celkom presne, čo som povedal, Claire. Nehrajme sa so slovíčkami. Už to máme mať za sebou.“

„Jediné, o čo som ťa žiadala...“

„Zlatko, počkaj chvíľu, dobre?“ Ozvali sa tlmené hlasy. Jeden z nich patrilo Stephenovi, druhý sa nedal rozoznať.

„Isteže,“ povedala som nečujne, pričom som sa cítila ako stránka v súdnom spore v jeho korporáte.

Hľadela som cez čelné sklo lexusu, ktorý som nedávno dostala od Stephena. Podľa všetkého išlo o okatý pokus odčiniť svoj pocit viny. V poludňajšej premávke som sa o kúsok posunula vpred, dumajúc, či je ešte stále v Atlanta Hilton. To bol celý on, keď vytiahol taktiku férového hádania sa. Nemohla som znieť, že som znova skĺzla k správaniu, o ktorom som odprisahala, že s ním skončujem, no z času na čas som mu zvykla hodiť rukavicu a pustiť sa do boja.

Lahodné britké odpovede, ktoré ma štekli na jazyku, sa zmenili na kyselinu. Nikdy som netúžila znova prežívať tie prvotné dni nášho manželstva. Tie neustále boje o moc, striehnutie na to, či sme si vo všetkom kvit, či je všetko fér. Nechcela som znova byť tou ženou.

Oči mi zvlhli. Boh ma pomaly a bolestivo menil na svoj obraz bez ohľadu na to, ako málo som sa mu zatiaľ podobała. Vyviedol ma zo sebeckosti a hrdosti, ktoré takmer zatienili moju lásku k Stephenovi. Stále tu však boli chvíle, keď sa mi zdalo, že ma tie boxerské rukavice volajú do ďalšieho kola. Privrela som oči, odolávajúc tomuto nutkaniu.

„Dobre, zlatko, som tu.“

Čakala som, že povie viac, no zjavne odo mňa čakal odpoveď. Jediné, čo som však dokázala, bolo rozdýchať bolesť, ktorá mi gniavila hrdlo.

„Claire, pozri... Mrzí ma to. Viem, že ťa to neteší.“ Hovoril pomaly, zvažoval každé slovo. „Ja som však pred hodinou

slovne prijal ponuku tej spoločnosti v Atlante. Budem jedným z partnerov. Nič som zatiaľ nepodpísal. Uvedomuješ si však, čo to pre mňa znamená? Čo to znamená pre nás?“

Veľmi dobre som si dokázala predstaviť ten nacvičený pohyb, ktorým naklonil hlavu, a uprený pohľad tých jeho modrosivých očí, z ktorých sa mi ešte aj teraz podlamovali kolená. Pribúdajúce roky mu pristali. A jeho láskavá povaha a suchý humor mu na príťažlivosti len pridávali. Nebolo prekvapivé, že som nebola jedinou ženou, ktorá tieto vlastnosti považovala za atraktívne. Ani zďaleka. Už som si zvykla na tie dlhé pohľady, ktorými sa zvykol oháňať. Zároveň som mu zvykla bezmedzne veriť – až kým mi nedal dôvod, aby som s tým prestala.

„Si ešte tam, Claire?“

Zažmurkala som, aby som zahnila obraz, ktorý sa mi pred očami vynáral až príliš často. „Áno, som tu.“ *A mám v úmysle tu aj zostať.* „Stephen, prosím, skôr než čokoľvek podpíšeš...“

„Počuj, o minútku tu budem mať taxík. Doma by som mal byť okolo siedmej. Potom sa o tom porozprávame.“ Odmlčal sa. „Dobre, zlatko?“

Zabočila som na parkovisko pred firmu *Schaffer & Associates Design*. Janine, najmladšia interiérová dizajnérka, mi kývla rukou, zatiaľ čo vťahovala svoje nohy hodné modelky do maličkého kupé. Potom sa na mňa pozrela. Ten pohľad som pochopila.

Zrakom som prebehla po parkovisku. Biela Tesla Patrice Yanceyovej. Zaťala som zuby. Patrice tu bola nezvyčajne skoro.

„Hej, dobre,“ povedala som napokon, pretože som chcela zložiť.

„Celý týždeň si mi chýbala, Claire. Kiežby si bola šla so mnou.“

Náhle som mala pocit, že som mala ísť, pretože som si bola istá, že by som túto situáciu zvrátila.

„Je to pre mňa obrovský krok, zlatko. Pre nás oboch. A myslím si, že to prišlo v skvelý čas. Naozaj.“

„Ale prečo Atlanta?“ spýtala som sa s väčšou trpkosťou, než som mala v úmysle. „Mal si toľko možností. Vieš, ako to mesto na mňa pôsobí. A Juh vo všeobecnosti.“

Neodpovedal a ja som začala premýšľať, či ma počul.

„Pretože je to na opačnom konci sveta od toho, kde sme teraz,“ povedal napokon. „Potrebujem takýto nový začiatok. Obaja ho potrebujeme.“ Zvolil si ten súcitný tón len preto, aby ním podporil svoj argument? Takáto schopnosť sa právnikovi hodila. „Pamätáš, čo povedal Richard na jednom z minulých sedení. Pomôže nám to nechať za sebou niektoré z...“

To, k čomu sa mi napokon priznal na Štedrý deň, sa na mňa začalo znova valiť ako riava, znova ma to oberalo o dych a náhle mi vôbec nezáležalo na tom, aby sme bojovali čestne. Čo to vlastne je mať *takmer* aférku? Buď ste boli neverní alebo nie. Odkedy sa vernosť posudzuje na pohyblivej škále?

A ešte to, ako som na to prišla! Od známej, ktorú som nevidela celú večnosť a ktorá ich videla spolu v posilňovni, kde mal Stephen členstvo. Všetky tie razy, keď mi povedal, že ide cvičiť. Všetky tie večery, keď mi tvrdil, že má neskoré večerné stretnutia vo svojej kancelárii. Všetky tie lži. Povedal mi, že mali *fyzický* kontakt, no nikdy nie sex. Chcela som mu veriť. No klamal aj v tom?

„Claire, si ešte tam?“

„Áno. Stephen, Richard však povedal aj to, že by sme mali toto rozhodnutie urobiť *spolu*. Ako to, že si dal výpoveď bez toho, aby si sa najprv so mnou poradil?“

Hlboký výdych. „Skúšal som to, Claire. Ty však nikdy nechceš počúvať. Vyjadrila si sa jasne, že chceš zostať v Colorade. Kvôli svojim priateľom, kvôli svojej kariére. No o dva týždne Maggie odíde na to letné sústredenie, potom príde jeseň a...“

„Stále nás však bude potrebovať. Hovoríš to, ako keby sme v deň jej nástupu na vysokú prestali byť jej rodičmi.“ Zmiernila som tón. „A čo tvoja mama, Stephen? Nie je v stave, že by sa teraz mohla sťahovať.“

Stíchol a ja som zacítila víťazstvo, no vedela som, že netreba oslavovať predčasne, keďže som čelila skúsenému vyjednávateľovi.

„Bev už pre maminu našla skvelé miesto s opatrovateľskou službou a...“

„Ty si sa o tomto rozprávaš so svojou sestrou? Ešte predtým, než si to prebral so *mnou*?“

„Je to v Savannah, neďaleko od nej a Michaela. A je to len štyri hodiny od Atlanty, takže sa k nej ľahko dostaneme. Môžeme tam ísť preskúmať Charleston a Hilton Head. Dať si morské plody.“

Nemohla som vystáť predstieranú veselosť v jeho hlase a prosila som Boha, aby zmenil môj postoj. Stále som svojho manžela ľúbila. V tejto chvíli však nemohlo byť ani reči o tom, že by som ho mala rada.

„Stephen, ja...“

„Počuj, už je tu taxík. O chvíľu sa vidíme. Lúbim ťa.“

Znova som zavrela oči. „Aj ja ťa ľúbim. Šťastnú cestu.“

Odstavila som na parkovacom mieste a vypla som motor. Dnes som si obliekla šafranové sako značky Veronica Beard, ktoré mi kúpil Stephen, vediac, že ho tým poteším. Povedal, že je sexy. Teraz som si zaumienila, že len čo prídem domov, prezlečiem sa.

2

KEĎ SOM VO VESTIBULE VÍTALA Patrice Yanceyovú s čulým a vyčesaným bišónikom na kolenách, podarilo sa mi vyčariť úsmev. Patrice vstala a takmer celá bola pokrytá šperkami. *Prastará mama Britney Spearovej*. Mala peroxidom odfarbené vlasy, umelé mihalnice, pokožku pridlho vystavovanú slnku a slabosť na push-up podprsenky, ktoré odhaľovali také hrozivé záhyby, že by vydesili aj tých najodvážnejších, ktorí sa potápajú na útesoch. No aj v osemdesiatpäťke stále dokázala väčšinu ľudí dohnať do zúfalstva. Pridajte k tomu tvrdohlavosť a máte ženu, ktorá je pre mňa za posledných šesť rokov, čo pre ňu pracujem, skutočnou výzvou.

Avšak dôvod, ktorý stál za neustálym prerábaním jej domácnosti s rozlohou osemdesiatpäť štvorcových metrov, mi obmäkčil srdce – samozrejme, spolu s pekným príjmom peňazí.

„Claire! Tie chladiace zásuvky jednoznačne musíme dať inam. Celú noc som ležala v posteli a myslela na to, že lepšie by sa hodili pod kuchynský ostrovček, kam ste ich pôvodne navrhli umiestniť, no...“

Počúvala som, zameriavajúc sa na to, čo hovorila a aj čo nehovorila.

„... ako mi vždy hovorievate, tento dom je mojou súčasťou a musí mi robiť radosť. A to mi v tejto chvíli teda nerobí! A ten váš stolár mi nedvíha telefón – od včera večera som mu volala sedemkrát!“

Nadýchla sa a ja som jej skočila do reči. „S radosťou sa spojím so subdodávateľom a spoločne sa postaráme o to, aby ste boli absolútne spokojná.“

Pokrútila hlavou. „Úprimne, nemyslím si, že sa vráti. A nie som si istá, či chcem, aby sa vrátil.“ Drobná guľka v jej náručí ako keby súhlasne zavrčala. „Naposledy mi povedal, že by som sa mala držať toho, pre čo som sa rozhodla. Toľká trúfalosť! Potrebujeme niekoho iného. Dnes. Hneď!“

Keďže som do tejto rieky už predtým vstúpila, pokynula som jej k zasadačke. „Podťe, najprv si s Beatrice sadnete.“ Zvrtla som sa k Andrewovi za recepčným pultom. „Bol by si taký milý a priniesol pre pani Yanceyovú malinovú limonádu s extra ľadom a dvomi plátkami citróna? A aj malú šáločku šľahačky pre Beatrice, prosím?“ Nenápadne sme na seba žmurkli.

Ak to dodávateľ kuchynských skriniek Patrice naozaj povedal, budem sa s ním musieť porozprávať. Bol žiadaný, no takisto mladý a neotesaný. A bohatí a lojálni klienti mali právo zmeniť názor bez ohľadu na to, ako veľmi to mohlo byť frustrujúce.

Ospravedlnila som sa a zašla som do svojej kancelárie po Patricinu zložku. Sotva som sa vedela dočkať toho, kedy svojej šéfke Sandre Schafferovej porozprávam, ako dopadla moja raňajšia schôdzka. Stephen sa ma na ňu ani len neopýtal a ja som mu ju včera večer telefonicky pripomenula.

Vyzeralo to tak, že posledné dni sme povedľa seba len prichádzali a odchádzali. Vlastne to boli už celé roky. Napriek tomu to takéto nebolo vždy. Zvykol ma rozosmievať. Dokonca

sme si navzájom písavali malé papieriky. Skrývali sme ich jeden pre druhého do šuplíkov, topánok a oblečenia. Spomínam si, ako som si raz umývala vlasy a zbadala som jeden taký papierik, ledva držiak na kachličke. Dokonca aj teraz som sa musela usmiať nad tým, čo mi naň Stephen napísal, a som rada, že Maggie si ho nevšimla. *Ten muž...*

Milovala som ho aj napriek tomu, čo spravil. No znova mu dôverovať, znova byť pred ním zraniteľná – to bolo oveľa ťažšie. Ani jeden z nás neukryl pre toho druhého taký papierik už dlho. Podľa všetkého s tým mal znova začať práve on.

Vzala som zložku Patrice Yanceyovej a bola som si istá, že chladiace zásuvky možno bez problémov premiestniť inam. S Patrice som sa po prvý raz stretla mesiac po infarkte jej manžela, ktorým sa skončilo ich šesťdesiatosemročné manželstvo. Bez varovania. Bez možnosti povedať si zbohom. Irving Yancey podľa všetkého v tú noc vstal, aby si dal pohár džúsu. Ďalšie ráno ho Patrice našla vystretého na dlažbe v kuchyni.

Toto bolo od jeho pohrebu po tretí raz, čo Patrice prerábala kuchyňu. Nech urobíte čokoľvek, niektoré výjavy nemožno z mysle vymazať.

Šesťdesiatosem rokov...

So Stephenom sme mali na konte len dvadsaťdva, a ak sa veci nezmenia, nedokázala som si predstaviť ďalších štyridsaťšesť. Toľko rokov, koľko som na tomto svete? Alarmujúce. Mala by som deväťdesiatdva. Na základe daných okolností v mojom živote i vo svete som si nebola istá, či sa chcem dožiť takého zrelého veku.

Na stole mi zazvonil telefón. Bola to Sandra.

„Ako to šlo na schôdzke s Bellinghamom, Claire? Stavím sa, že si uspela, však?“

„Veľmi dobre! Stretli sme sa s architektom a ja som odišla s podpísanými zmluvami na dom, domček pri bazéne a hostovský

dom. Dohodli sme sa, že neskôr sa pozrieme na plány na prístrešok na člny. Vzhľadom na vplyv Bellinghamovcov v meste by ma vôbec neprekvapilo, keby tento počin skončil na obálke časopisu *Denver Homes & Lifestyles*. Bude to veľkolepé!“

„Omyl, pani Powellová. Na obálku dostanú ten dom tvoje schopnosti a očakávam ďalší nárast v počte klientov, podobne ako to bolo pri tvojej prvej obálke.“

Pri jej slovách som sa usmiala. „Počuj, môžeme sa porozprávať o niečo neskôr? Čaká na mňa pani Yanceyová.“

„Samozrejme. Postaraj sa o našu milú pani Yanceyovú a potom príď za mnou. Je to dôležité.“

„Prídem.“

Povedať, že obdivujem Sandru, je nedostatočné. Nedávno ju vyhlásili za držiteľku ocenenia *25 vplyvných černošských podnikateľiek*, ktorú každoročne udeľuje *Network Journal*. Spoločnosť Schaffer & Associates Design vybudovala od základov a ja som hrdá, že som jednou z jej troch hlavných spoločníkov. Ešte aj teraz som sa musela uštipnúť, pretože sa živím tým, čo milujem.

Dumala som nad tým, prečo ma chce vidieť. Azda sa to týka renovácie bytu Patrickovcov? Alebo Stewartovie „viktoriánskej obludy“, ako sme nazvali rozľahlý dom v duchu 19. storočia, ktorý manželia stavali? Vďaka Bohu, ten projekt sa už blížil ku koncu. Pri odchode z kancelárie som si na svojom stole všimla samolepiace papieriky na poznámky. Zaváhala som a potom som si niekoľko z nich strčila do kabelky.

O hodinu neskôr som odprevadila už oveľa spokojnejšiu Patrice Yanceyovú do vstupnej haly a potom som zamierila k Sandre.

Tlmené tóny bielej a svetlozelenej evokovali nenápadnú eleganciu, typickú pre Schaffer & Associates Design, ktorá bola už šesť rokov za sebou jednou z top piatich dizajnerských firiem v Denvere. Sandrina energia a obchodné zručnosti z nej

spravili výnimočnú mentorku a za poslednú dekádu som si dala za cieľ naučiť sa od nej čo najviac, a to aj napriek tomu, že sa jej nepáčili moje nákupy trendy doplnkov v T. J. Maxx, ktoré si vyžiadal jeden klient. Prečo však míňať viac peňazí, keď netreba? Napokon súhlasila pod podmienkou, že o tom nebudem hovoriť. Stal sa z toho náš interný vtíp.

Stali sa z nás aj priateľky. Najmä preto, že sa pred pár rokmi potrebovala vyrozprávať počas nepríjemného rozvodu. Dávala som však pozor, aby som náš pracovný vzťah udržala na profesionálnej úrovni. „Priateľstvo by sa malo prejavovať len mimo práce,“ hovorieva vždy Stephen. Na túto radu však rýchlo zabudol.

Keď som sa usadila oproti Sandre, zdvihla zrak od notebooku.

Ukázala na obrazovku. „Záloha od Bellinghamovcov práve prišla na účet – a to s poriadnym rachotom, ak to tak smiem povedať. Uzatváraš tie najlepšie zmluvy.“

„Ďakujem. Učila som sa od tej najlepšej.“ Zavibroval mi mobilný telefón. Bez pozretia som hovor odoslala do odkazovej schránky.

„Naozaj v tebe vidím kus seba, Claire. Nech už to je dobré alebo zlé.“ S úsmevom nadvihla jedno obočie a naklonila sa ku mne. „Si moja najlepšia a najproduktívnejšia dizajnérka. Si presne taká, ako to stojí na tvojej vizitke: *skromná a vytrvalá*. Klienti ti dôverujú. A presne preto,“ postavila sa a vystrela ku mne ruku, „ti s nadšením oznamujem zmenu v obchodnom partnerstve. Odteraz budeme známi ako Schaffer, Powell & Associates Design. Ako ti to znie?“

„Sandra, ja... Ja neviem, čo povedať.“

A okrem toho, čo na to povie Stephen? Bola som si pomerne istá, že na moje dobré správy bude reagovať s rovnakým entuziazmom, ako som ja reagovala na tie jeho.

3

„**MAMI, KDE SI?** Volala som ti, písala som.“

„Prepáč, zlatko,“ povedala som už v aute, túžiac po chvíľke samoty, aby som mohla spracovať Sandrinu ponuku. „Celé ráno som mala stretnutia. Čo sa deje?“

„Ocko dostal prácu v Atlante?“

Skvelé. Stephen to povie svojej sestre skôr než mne a teraz to vie aj Maggie? Verbuje si posily?

„Takže si sa už rozprávala s ockom?“

„Skúšala som to, no nedvíhal.“

„Odkiaľ to teda vieš?“

„Pred odchodom z domu som si niečo tlačila v jeho pracovni a čosi prišlo faxom. Mrzí ma to, no keď som videla, čo to je, nemohla som si to neprečítať.“ Zasmiala sa a tlmené trúbenie prezradilo, že aj ona je pravdepodobne vo svojom aute. „Ponúkajú mu veľa peňazí!“

Zahryzla som si do jazyka. To, že najprv volala svojmu otcovi, ma zabolelo, nehovoriac o tom, že vie viac podrobností než ja.

„Nuž, ešte to nie je dohodnuté. Ocko zatiaľ nepodpísal zmluvu. Ešte sa o tom porozprávame, keď príde domov.“

„Googlila som si spoločnosť *Burgdan, Croft and Finney*, mami. Je obrovská! Oveľa väčšia než Cordell a Hays. A ponúkajú mu úplné partnerstvo!“

„Povedal mi o tom,“ riekla som, prechádzajúc na cestu I-25.

„Čo sa deje?“ spýtala sa ma. „Hovoríš tým svojím tónom. Netešíš sa s ním?“

„Samozrejme, že teším. Len...“

„Zasa je to o tom, že nechceš opustiť svoju prácu?“

Nechcela som viesť tento rozhovor práve teraz. Vďaka, Stephen. S Maggie sme si boli bližšie než väčšina dcér a mám v našom veku a to som si cenila. Maggie však bola ockova princezná a bolo to tak vždy. „S ockom sa musíme porozprávať o mnohých veciach, to je celé. Okrem iného, je to ďaleko odťahovať sa tam, keď len začínaš vysokú.“

„Mami, budem v poriadku. Veď už ani nebudem bývať doma.“

„Viem, no stále na teba dohliadame. Rovnako ako aj na zdravie našej Granby*.“

Neodpovedala mi okamžite a ja som pocítila náhle výčitky svedomia za to, že som do toho zatiahla Stephenovu matku.

„Mami... Je to medzi tebou a ockom v poriadku?“

V jej hlase som začula malé dievčatko a stislo mi srdce. „Samozrejme, že je, zlatko. Prečo by si sa ma niečo také pýtala?“

Zaváhala. „Neviem. Len jednoducho... v poslednom čase pôsobíte inak.“

Všimla si to a to sa mi dotklo srdca aj svedomia. So Stephenom sme sa zhodli, že jej nepovieme, čo sa minulú jeseň stalo

---

* láskavá prezývka starej mamy (pozn. prekl.)

medzi ním a tou stážistkou. Pomlčali sme aj o našich stretnutiach s poradcom. Nechcela som ju tým zatažovať. Už len to, že má osemnásť v tomto bláznivom svete, bolo pre ňu dosť náročné.

„Mags, s ockom sme v poriadku. Obaja sme len zahľtení prácou. Vôbec sa nami nezaoberaj. Sme v pohode. Naozaj.“

Prešli sekundy. Naklonila som sa dopredu a čakala som.

„Vďaka, mami,“ povedala napokon. „No vypočuj si ma. Možnože to zahľtenie všetkou tou prácou je dobrý dôvod na to, aby ste sa nad touto pracovnou ponukou zamysleli. Obaja.“

Ak by som ju nepoznala lepšie, azda by som si myslela, že ju to naučil Stephen.

„Počúvam ťa, Maggie, ver mi. No úplné partnerstvo bude pre ocka len sotva znamenať menej práce.“ Bola som odhodlaná zmeniť tému, a tak som povedala: „Chceš sa niekde stretnúť na večeru?“

„Dnes večer idem na ten koncert do amfiteátru Red Rocks s Jamie a niekoľkými ďalšími babami. Spomínaš si? Na Lindsey Stirlingovú, tú huslistku. Predtým zjždeme na večeru.“

„Ach, máš pravdu.“ Premávka predou mnou spomalila a ja som šliapla na brzdy.

„Mohli by sme však zísť na obed v nedeľu po omši. Možnože by prišiel aj ocko.“

„To znie dobre,“ riekla som, pochybujúc, že by sa k nám Stephen pripojil. Postupne s nami prestal chodiť do kostola, obviňujúc z toho prácu. Musím sa priznať, že keby nebolo Maggie, boli obdobia, keď by som tam pravdepodobne nechodila ani ja. Hanba mi.

„Musím ísť, mami. Trochu meškám. Prídem po polnoci, tak na mňa nečakaj.“

„Dobre. Dávaj si pozor, zlatko. Lúbim ťa.“

„Aj ja ľúbim teba. Ach, mami?“

„Áno, stále som tu.“

„Ako dopadlo to ranné stretnutie?“

Usmiala som sa sama pre seba. „Veľmi dobre. Ďakujem, že si si na to spomenula, moja. Porozprávam ti o tom zajtra.“

Šla som domov a priala som si, aby bola Maggie opäť tým malým dievčatkom a nie mladou ženou, ktorá nás má čoskoro opustiť. Chcela som jej povedať o svojom novom partnerstve, no vedela som, že by to len zmútilo už tak kalnú vodu.

Zišla som z medzištátnej diaľnice a na červenej som si skontrolovala správy. Jedna od Stephena: **Meškáme. Nevieť sa dočkať domova.** *Nevieť sa dočkať* nebolo práve to, ako by som opísala svoje pocity v súvislosti s jeho návratom, no *chcela som*, aby bol doma.

Pri správe od Paige som sa usmiala. **Práve som zjedla cheesecake a spomenula som si na teba. Chýbaš mi, drahá moja.**

Čo by som len dala za to, aby som mala svoju vernú priateľku na konci ulice a nie v Idahu. Prešiel takmer rok, odkedy sa s Tomom presťahovali bližšie k svojim vnúčatám dvojčatám. Paige v týchto dňoch písala čoraz menej, no to sa dalo pochopiť. Život bol hektický a ten jej vyzeral nesmierne rušný. Označila som jej správu srdiečkom a poznamenala som si, že jej mám odpovedať neskôr.

Po očku sledujúc premávku, prečítala som si ďalšiu správu. **Musím mať 4 ďalšie starožitné krakorce* k vstupným dverám! PROSÍM, POTVRDTE TO ČO NAJSKÔR!!!**

Moja klientka Michelle Stewartová a jej viktoriánska obluda dýchali investíciám Patrice Yanceyovej na krk. Vari Michelle príhodne zabudla, ako ťažko sa zháňali dva rovnaké krakorce z devätnásteho storočia, nehovoriac o štyroch ďalších?

---

* Ide o podperu, napr. balkóna, ktorá prečnieva cez murivo (pozn. prekl.).

Bola to však moja vina. Pri prvej návšteve našej firmy z nej kričalo, že je primadona. Netrvala na ničom menej než na „korunovačnom klenote našej štvrte v neoklasicistickom štýle, ktorý bol na juhu taký populárny v predvojnových časoch“. Vymyslela ho podľa vzoru plantáže, na ktorej vyrástla v Južnej Karolíne. Tak som sa jej to pokúšala dať: Taru z knihy *Odviate vetrom* v jednej z najexkluzívnejších štvrtí v Denveri.

Semafor zmenil farbu a ja som pridala plyn. Musela som si na tieto rozľahlé panské sídla z devätnásteho storočia posvietiť. Práca s architektom, aby sme začlenili nesmierne detailné návrhy a vzory, sa ukázala byť zábavnou i zaujímavou, no bola som pripravená tento projekt ukončiť.

Neoklasicistický štýl bol nadčasový a pred vynájdením klimatizácie aj praktický. Pôdorys však mohol pôsobiť ako krabica a bol predvídateľný. Všetko sa točilo okolo symetrie a proporcií. A tie formálne pôsobiacie korintské stĺpy! Kto chce žiť v dome pripomínajúcom grécky chrám? Ja nie, ďakujem. Mne dajte otvorený priestor, ktorý prechádza z jednej miestnosti do druhej, a príjemné, lákavé priestory, ktoré som dekorovala najradšej.

Zakaždým, keď sme sa stretli s Kráľovnou (tak Sandra zákerne prezývala Michelle) v jej novom dome, čakala som, kedy tam zbadám plachtiť Scarlett* v jedných z tých jej smiešnych šiat s nadýchanou sukňou. Ak však Michelle Stewartová chce viac krakorcov, budem sa musieť znovu ozvať svojmu obľúbenému obchodníkovi so starožitnosťami v Nashville. Len málokedy nemal nič v rukáve.

Sandra mi často pripomína: „Našou úlohou nie je zamilovať si ten dom. Našou úlohou je uistiť sa, že sa doň zamiluje

---

* odkaz na postavu Scarlett O'Harovej z knihy *Odviate vetrom* (pozn. prekl.)

majiteľ. Aj keď je to dom, v ktorom by si nikdy nechcela žiť.“ Tým dala jasne najavo, že sídlo v štýle plantáží z južnej oblasti Štátov nemala na zozname prianí, a to bolo pochopiteľné. Nebolo však ani na tom mojom. A ani život Tary*.

Po ceste domov som sa zastavila v potravinách Whole Foods a ako vždy som si vzala šalát a bezlepkové krekery. Vôňa čerstvo upečeného chleba ma takmer zviadla, no pri mojom súčasnom stave by bolo po celom pecni ešte skôr, než by som sa dostala domov.

V rade na pokladňu som položila košík na pás. Pokladník bol tínedžer, ktorý sa ani len neobťažoval zdvihnúť zrak, kým mi blokoval nákup. To mi vyhovovalo. Na nákupnom zozname som rozhovor nemala.

„No nie je *rozkošná*? Všetci sa na seba nesmierne podobáte!“

Spevavý rytmický hlas za mojím chrbtom pritiahol moju pozornosť – tak ako všetkých v rade.

Nízka blondínka niečo po tridsiatke s menovkou *Annabelle* sa rozplývala nad bábätkom panej pri svojej pokladni. „Je to rozkošná bábika a má krásnu mamičku!“

Náhle sa pozrela priamo na mňa. „Zdravím vás!“ riekla a veselo sa zasmiala.

Len som prikývla a otočila som sa k svojmu pokladníkovi, ktorý používal jednoslabičné slová. Bola som si istá, že presne také to bude v Atlante. V meste šiestich miliónov neustále šťastných a ľahavo hovoriacich klonov tejto *Annabelle*. Schmatla som tašky a rovnou čiarou som vyrazila k dverám.

O pár minút neskôr som zabočila do našej štvrte a ucítila som vôňu kvitnúcich orgovánov, čerstvý a suchý vzduch presýtený sladkosťou typickou pre jar. Časť Skalnatých vrchov sa

---

* odkaz na postavu z knihy *Odviata vetrom* (pozn. prekl.)

na západe vynímala pod nekonečnou modrou záplavou, nádychané chumáče oblakov sa týčili nad vrcholcami pokrytými snehom. Ako by som mohla toto všetko opustiť? Nemohla. Neopustím.

Dole v krku sa mi spravila hrča. Chýbalo mi to, akí sme kedysi so Stephenom boli a čo sme mali – vzťah, ktorý sme si starostlivo vybudovali. „Nebol to fyzický románik, Claire,“ priznal sa mi. „Bozkávali sme sa a... chápeš. No to je celé. Dovolil som si k nej oveľa dôvernejšie veci, než som mal. No skončil som to a už sa to viac nestane.“

To je *všetko*? Zastala som na príjazdovej ceste a stlačila som gombík na ovládači garážových dvier. Nálada mi prudko klesala. Neviem, čo ma trápi viac. Zistenie, že sa Stephen tak intímne stýkal s inou ženou, alebo to, že si tak veľmi užíval jej spoločnosť, že sa s ňou delil o to, o čo sa mal deliť so mnou? Nikdy som od neho niečo také nečakala.

Najviac ma však prekvapilo to, ako veľmi som sa cítila ponížená, ako som sa teraz na seba dívala v horšom svetle. Ako na menej atraktívnu, menej zvodnú. Jednoducho ako na... menej.

Stále dookola som si hovorila, že sa cez to dostaneme. Napokon, nebol to vášnivý románik a Stephen sa mi ospravedlnil a opakovane ma požiadal o odpustenie. A ja som mu odpustila. Prečo sa teda nedokážem posunúť ďalej? Prečo som uviazla v tomto bahne sebaľútosti?

Stephenovi som sa postavila pred piatimi rokmi, keď sa chcel presťahovať za prácou do San Diega. Potom o dva roky neskôr do Chicaga. Podvolil sa mi. Spraví to znova, no nie?

Colorado je naším domovom. Obaja sme tu prežili celý život. Tu sme vychovali našu dcéru. Tu sme tesne pred mojimi tridsiatymi piatimi narodeninami krátko po sebe pochovali oboch mojich rodičov a o dva roky nato aj Stephenovho otca. No to, čo ma tu držalo najviac, ako kotva pripnutá k môjmu

srdca, bola myšlienka, že by som opustila naše deti. Našu dcéru na vysokej a nášho syna na cintoríne neďaleko odtiaľto.

Moje drahé dieťaťko, ktoré nám vzali primalé, tam v skutočnosti nebolo, viem. No časť môjho srdca sme pochovali spolu s Bryanom v to letné popoludnie takmer pred trinástimi rokmi. Keby som tam bola, keď sa to vtedy stalo... *Nie*. Nedovolím si rýpať sa v tom. Slúbila som si, že sa tou bolestivou otázkou nebudem už nikdy viac zaoberať.

Doktor ma uistil, že sa to nijako nedalo zvrátiť, a ja som sa na to vpäla. Musela som. Inak by som zošalela. Alebo vinila Stephen. Pred rokmi som dala slovo, že tak neurobím. Bol to sľub, ktorý som mala v úmysle dodržať, nech už to bolo akokoľvek ťažké.

Stephen si len prechádza nejakým obdobím. Krízou stredného veku. Mužskou menopauzou. Nech už to ľudia volajú akokoľvek, túto búrku spolu prečkáme. Boh nám ukáže, ako na to. Verila som tomu. Väčšinu času. No boli chvíle, ako aj táto, keď som mala pocit, ako keby sme sa so Stephenom zúri-vo pretáhovali lanom. A v myšlienkach mi krúžili štyri slová.

Bože, nechaj ma vyhrať.

4

NESKÔR V NOCI, keď som ležala v našej posteli, začula som vrčať garážové dvere. Na digitálnom budíku na nočnom stolíku svietilo 11:39. O pár minút neskôr sa ozvalo známe štrkotanie Stephenových kľúčov a jemné buchnutie, keď ich položil do misy na stolíku, nasledované tmenými krokmi po drevenom schodisku. Schúlila som sa na svoju stranu, zatvorila som oči a srdce sa mi naplno rozbúchalo. Rozhovor som nemala v pláne. Nie takto neskoro. Vlastne sa mi uľavilo, keď mi napísal, že lietadlo mešká.

Sústredila som sa na pokojné a pravidelné dýchanie – na presný opak, než som cítila.

„Claire?“ zašepkal. „Zlatko, si hore?“

Bola to naliehavá žiadosť, biela vlajka. Ja som sa však ani nepohla, no bola som si istá, že ma prezradí tlkot môjho srdca.

Prešiel do svojho šatníka. Keď dvere jemne štukli, otvorila som oči. Poznala som ten rituál. Nesmierne dbal na svoje oblečenie. Všetko si zavesil, dokonca aj oblek, ktorý mal

ísť do čistiarne. Tento jeho zvyk som obdivovala. To je ono. Na svojom manželovi som obdivovala mnoho vecí. Milovala som ho. Nie, *viac* než len milovala. Nedokázala som si bez neho predstaviť život a ani som si ho predstavovať nechcela. Ako sme sa však mohli vrátiť k tomu, čo sme kedysi mali, po tom, čo dokázal, že nie je tým, za koho som ho považovala?

Svetlo v šatníku zhaslo a dvere sa otvorili. Znova som ztvorila oči, pochybujúc, že našiel prvý z odkazov, ktorý som mu nechala. Vedela som, že ten druhý objaví až ráno.

Vliezol do postele a pritúlil sa ku mne. „Zlatko,“ zašepkal mi do vlasov. Jeho ruka na mojom boku hriala, jeho láskanie mnou nečakane pohlo. „Ešte raz sa ospravedlňujem za meška-
nie. Boli búrky.“

Ťažko sa mi dýchalo. Sex bol to posledné, na čo som myslela, no kdesi hlboko vo vnútri som na jeho nežnosti reagovala. Od decembra sme sa milovali len dvakrát. Zakaždým to bolo na radu nášho poradcu a mala som z toho pocit ako z domácej úlohy robenej na poslednú chvíľu. Bolo to povrchné a uponáhľané.

Stephen inicioval nežnosti aj inokedy, no ako som povedala nášmu poradcovi osamote, zblíženie bolo pre mňa náročné. Nemohla som si pomôcť a premýšľala som, či si pri milovaní so mnou bude predstavovať ju. Napokon, prečo by môj manžel vyhľadával pozornosť inej ženy, ak by bol spokojný doma?

Avšak teraz, keď mi dýchal na líce, ma jeho neha a teplé telo prinútili túžiť po tom prudkom odovzdaní sa mu, ktoré som zvykla cítiť pred rokmi, keď sa ma takto dotýkal. Nechcela som sa už viac natahovať.

„Môžeme sa o tom porozprávať?“ šepol.

„Teraz to nedokážem.“

Ovinul okolo mňa ruky a pobozkal ma na temeno. Pripravila som sa na dávku právnického presviedčania. „Tak teda

počkáme do rána,“ povedal potichu, potom sa nadvihol a nežne ma chytil za bradu, aby som sa naňho pozrela.

Spomenula som si, čo naňho povedala moja mama, keď ho stretla. „Si si istá, že bude právnik, Claire? Vyzerá skôr ako mladý Clint Eastwood. Aj ten zvodný pohľad má rovnaký.“ Ako sme sa na tom roky zvykli smiať!

Palcom ma pohladil po líci. „Nech príde čokoľvek, Claire, zvládneme to.“

Prebudila sa vo mne nádej. *Nech príde čokoľvek.* Vyzeralo to ešte nádejne. Ako keby sa ešte celkom nerozhodol. Ako keby sme mohli toto rozhodnutie urobiť spoločne.

Opatrne mi priložil pery na ústa a nežne, no jednoznačne zisťoval, či je možné zbúrať tú stenu medzi nami. A po prvý raz azda za celú večnosť zvíťazila túžba po mojom manželovi nad túžbou, aby zaplatil za to, čo spravil. Ovinula som mu ruky okolo krku a pobožkala som ho.

Z hrdla sa mu vydral tlmený vzdych. Prikryl ma svojím telom a vo mne sa rozhorel slabý, no známy plameň – a hneď za ním neistota. Predstavuje si ju teraz? Chce mať radšej ju než mňa? Alebo je naozaj so mnou? Chce sa presťahovať do Atlanty, aby ho to k nej viac nelákalo? A ak áno, ako môžem vedieť, že v jeho novej práci nebude ďalšia rovnako zvodná mladá žena?

Záplava pochybností uhasila moju vášeň, no nesmierne som sa snažila zakryť to. Veľmi som chcela, aby sme sa vrátili k tomu, čo sme mali predtým. K nám.

Neskôr, s hlavou opretou o jeho hrud', som cítila jeho rýchly tlkot srdca. Moje tlklo o poznanie pomalšie.

„Lúbim ťa,“ zašepkal.

„Aj ja ťa lúbim,“ povedala som a myslela som to vážne. Bolo toho oveľa viac, čo som mu chcela povedať. V tej chvíli však slová neexistovali. Existovala len krehká nádej, na ktorú som sa upäla.

Prevalil sa na druhý bok a o pár minút som ho počula chrápať. Napokon si spánok našiel aj mňa, no zobudila som sa o 1:21 na slabé pípnutie bezpečnostného systému a odpočítavanie, kým ho Maggie znovu nenastavila. Aj jej zvyky som poznala spamäti, tak ako tie Stephenove. Nasledovali dvere chladničky, zvuk otvárania plechovky so sýteným nápojom značky La Croix, tlmené kroky do jej izby a tečúca voda v jej kúpeľni. Nech bola akokoľvek stará, vedomie, že je bezpečne doma, ma vždy upokojilo.

O pár minút neskôr tíško zaklopala. „Mami?“

„Poď ďalej,“ šepala som aj ja.

Otvorila dvere a po špičkách prešla k mojej strane postele. „Vidím, že ocko dorazil v poriadku.“

Bola to pozvánka na rozhovor, nie otázka. Stephen ako na povel zachrápal a obe sme sa rozosmiali. Ach, ako len milujem našu dcéru! Občas ma sila tej lásky desí. Niežeby Maggie nebola pripravená vyletieť z hniezda. Bola. Robila som si starosti o seba.

Odkedy v dvanástich vyhlásila, že má v pláne stať sa inžinierkou, vedela som, že nikdy nebude z tých detí, ktoré sa vrátia domov. To ma nútilo držať sa jej pevnejšie, než som asi mala. A okrem toho aj to, že nám ostala len ona. Niežeby sme sa so Stephenom nesnažili mať viac detí. Božie plány však boli evidentne iné než tie moje.

„Takže ste sa už s ockom rozprávali?“

Pokrútila som hlavou. „Rozhodli sme sa nechať si to na ráno. Aký bol koncert?“

Šeptom ma zasypala detailmi svojho večera a ja som ich do seba vpíjala. Ako mi len budú chýbať naše polnočné trkotanina, keď sa od nás odsťahuje! *Ach, Bože, prosím, staraj sa o moju dcéru. Nech sú tvoje plány milostivé.*

Napokon vstala a pobožkala ma na líce. „S Jamie ideme ráno na kávu a potom nakupovať veci na intrák.“

„Teším sa s tebou, zlatko.“

„Aj ja. Dobrú, mami. Ľúbim ťa!“

„Aj ja ťa ľúbim. Dobre sa vyspi.“

Teraz som už bola celkom prebudená a otočila som sa na svoju stranu. Potrebovala som spánok, aby som bola pripravená na Stephenove argumenty v prospech Atlanty. Avšak viac než dvadsať rokov v manželstve s korporátnym právnikom ma už tiež naučilo čo-to o vyjednávaní. Čím viac ste niečo chceli, tým viac ste sa od toho museli dištancovať – aspoň naoko. S tvrdohlavosťou by som ďaleko nezašla.

Mala som v pláne vstať skoro a pripraviť zeleninovú omeletu, tradičné nedeľné raňajky, ktoré boli zároveň Stephenove obľúbené. Čítala som tú ponuku, ktorú Maggie našla vo faxe. Tú spoločnosť v Atlante nebolo možno opísať ani ako „iba“ *prestížnu*. Dostať od nich ponuku na partnerstvo bolo viac než významné. A tie financie...

Ako ďaleko sme sa dostali od čias, keď sme šetrili drobné. Tretí rok po svadbe, krátko pred narodením Maggie, sme postavili dom a stali sme sa najmladšou rodinou v tejto časti mesta. Počas nasledujúcich rokov firma Cordell a Hays platila Stephenovi veľmi pekne. Vážim si, čo všetko máme. No uvedomila som si, že asi nie tak, ako by som si mala.

Avšak niekedy, napríklad v pokojných momentoch ako tento, som dumala nad tým, aký iný by mohol byť náš život – a naše manželstvo –, keby sme obaja boli menej ambiciózni.

5

NA DRUHÝ DEŇ RÁNO som sa zobudila na to, ako pomedzi drevené žalúzie preniká svetlo. Posteľ vedľa mňa bola prázdna a chladná. Pozrela som na hodiny. Osem tridsaťšesť!

Rýchlo som sa dala dokopy, natiahla som si tepláky, tenkú mikinu a tenisky. Vyrasila som ku schodom, no potom som sa vrátila, aby som zistila, či si našiel odkazy. Jeden som mu nechala v skrini rovno v teniskách (*Som rada, že si doma!*) a ten bol preč. Potom som skontrolovala jeho zásuvku v kúpeľni a odkaz zmizol aj odtiaľ (*To najlepšie nás ešte len čaká!*). Ten sa mi písal oveľa ťažšie než prvý. Napísala som ho skôr s nádejou než istotou.

Na prízemí som prešla okolo priestrannej obývačky a všimla som si, že Maggino auto je preč. Stephen sedel za kuchynským stolom nachystaný na behanie, pred sebou mal iPad a zvyšky proteínového kokteilu. Toľko k spoločným raňajkám.

Prebehol po mne sivým, zamysleným pohľadom. „Dobré ráno.“

Dala som sa do pozoru. „Dobré. Nechcela som toľko spať. Si hore už dlho?“

„Približne od šiestej. Maggie mi urobila koktejl podľa jej nového receptu. Bol dobrý. Aj keď v ňom bol kel.“

Vystrúhal grimasu, ktorá ma zvyčajne rozosmiala. Jediné, na čo som však teraz dokázala myslieť, bolo to, o čom sa v mojej neprítomnosti s Maggie rozprávali.

„Chceš kávu?“ spýtala som sa.

„Už som jednu mal. Inak, vďaka za odkazy. Nečakal som to. A vážim si to.“

Aj ja som sa naňho usmiala a potom som si začala pripravovať dvojité espresso bez mlieka, pretože som si potrebovala vyčistiť hlavu. Vtom som si všimla papierik nalepený z boku skrinky. *Je skvelé byť doma!* Nebolo to také srdečné a sentimentálne ako zvyčajne – a nebolo to ani také ukryté ako zvyčajne –, ale jednoznačne to bol posun tým správnym smerom. Odlepila som papierik zo skrinky a pod ním som našla ďalší. *Naozaj? Myslela si si, že to je všetko?* V pravom dolnom rohu som si všimla šípku a ohromene som pokračovala. Našla som ďalší. *Si pre mňa všetkým Claire, a ľúbim ťa viac, než si myslíš.* Čosi hlboko vo mne sa pohlo. Nebolo to nič svetoborné, no nedalo sa to ignorovať. Pozrela som sa naňho a usmiala som sa.

Sadla som si k nemu a v mysli som si opakovala slová, ktoré som si neskoro v noci nacvičovala. Mala som problém udržať myšlienku. On, naopak, pôsobil odpočinuto a pripravené. Tmavé vlasy mal na spánkoch popretkávané striebrom a jeho štíhle atletické telo nieslo štyridsaťsedem rokov s ľahkosťou a lepšie než väčšina mužov jeho veku.

Chvíľu sme obaja mlčali. Potom sa naklonil dopredu. „Zlatko, vieš, že ty a...“

„Sandra mi včera ponúkla partnerstvo,“ povedala som rýchlo. Tolko k naplánovaným krokom.

V tvári sa mu zjavilo prekvapenie. „Gratulujem! Kvôli tomu si dlho a ťažko pracovala. Zaslúžiš si to.“

„Bude to znamenať značné navýšenie platu a oveľa viac zodpovednosti.“

„Presne to si aj zaslúžiš. V tom, čo robíš, si veľmi dobrá.“

Zaskočil ma a zrazu mi zovrelo hrdlo. „Aj ty si si tú ponuku zaslúžil. A som si *celkom* istá, že som ti to včera nepovedala.“

Jeho slabý úsmev sa odzrkadlil aj v mojej tvári.

„Claire, obaja sme z rovnakého cesta. Ženie nás to vpred. Neuspokojíme sa s hocičím. Vždy chceme viac.“

Zadíval sa mi do očí a bez slova priznal, že sme v slepej uličke. Dokázal hovoriť pohľadom. A s nesmiernym sebavedomím. To ma na ňom priťahovalo ako prvé a teraz som to videla v jeho rozhodne vystretých pleciach. Až teraz som mala pocit, že to jeho sebavedomie je skôr mojím nepriateľom než priateľom.

„S Maggie ste pre mňa najdôležitejšími ľuďmi, drahá. To vieš.“

Doláhli na mňa jeho unavené črty a moje vlastné myšlienky sa vytratili.

„Včera som ti povedal, že som tú ponuku ústne prijal. Dale čaká na moju výpoveď. Dnes ráno o tom povie partnerom.“

Z definitívnosti v jeho hlase mnou prebehla triaška. „Takže... sa o tom ani len nechceš porozprávať?“

„Už sme sa o tom rozprávali mnohokrát. Najprv o Bostone, potom o San Diegu, potom o Chicagu...“

Boston. Na ten som zabudla. A nezaujímali ma ani výčitky svedomia, ktoré sa zjavili. „Ale Stephen, tentoraz to je...“

„Iné, viem. Tak ako to bolo vždy. Počuj...“ Načiahol sa k mojej ruke, no ja som si ju skryla do lona. „Boli to tri príležitosti, ktoré som za posledných osem rokov nechal tak. Kvôli tebe. Claire, potrebujem túto zmenu. *My* ju potrebujeme. Bude to nový začiatok. Pomôže nám to vrátiť sa do sedla.“

„Ja nie som tá, kto nás z toho sedla vyhodil.“

Stuhol. Únavu v jeho črtách vystriedala bolesť a ja som si takmer priala vziať tie slová späť. No bola to pravda. Nebola som to ja, kto sa rozhodol zahrávať sa s neverou.

Pozrel sa mi priamo do tváre. „Keby som mohol odčiniť, čo som spravil, prisahám pred všemohúcim Bohom, že by som tak urobil. No nemôžem to odčiniť a nesmierne to ľutujem. Ak však budeme takto pokračovať a nič sa medzi nami nezmení, nemyslím si, že to ustojíme. A ja...“ Na chvíľu sa pozrel inam. „Nedokážem na to ani len pomyslieť.“

Keď som ho počula nahlas vysloviť slová, ktoré som si ja trúfľa vysloviť len v myšli, zostala som ochromená. *Nemyslím si, že to ustojíme?* Slovo *rozvod* sme nikdy nepovedali nahlas. Ani raz, hoci sme za tie roky mali problémy.

„Beriem tú prácu, Claire, a chcem, aby si šla so mnou. Žiadam ťa, aby si šla so mnou. Chcú, aby som bol pripravený na odchod do šiesteho júna a na budúci týždeň nám zarezervovali letenky, aby sme si šli pozrieť domy.“

Zúfalstvo mi vytlačilo všetok vzduch z pľúc. „Ale ja tu nechcem nechať Maggie. A je tu aj Bryan. Stále vidím, ako tu spravil prvé krôčky a kde...“ Slová mi uviazli v krku.

Stephenova hrud' sa nadvihla a klesla. „Maggie bude v poriadku. Je pripravená a potrebuje rozťahnuť krídla. A čo sa týka Bryana... Ten je tu.“ Položil si ruku na srdce, potom ju položil na moje. Oči mu zvlhli. „A vždy tam bude.“

Ticho medzi nami sa predlžovalo.

Odkašľal si. „Raz si mi povedala, že tvojím domovom som ja. Že kamkoľvek pôjdem ja, tam pôjdeš aj ty.“

Slová z nášho manželského sľubu ma zaboleli, obzvlášť v súvislosti so San Diegom, s Chicagom a Bostonom. Dívala som sa mu do tváre a chcela som v nej nájsť náznak drzosti či náfúkanosti, pretože som sa chcela vyventilovať. Videla som tam však len úprimnosť. A to ma v tejto chvíli obralo o silu bojovať.

Vstal. „Lúbim ťa, Claire. No ja som sa už rozhodol. Teraz sa musíš rozhodnúť ty.“